

kom tillige er Prindsesse Louises. Det, der tvistes, om er jo slet ikke, om enten Danmark helst skal have en cognatisk eller agnatisk Arvesølge, men Spørgsmaalet er kun, om Danmarks Rige, skal ophæve sin eneste Arvesølgelov som den nu har, og ingen faae igjen uden for et vist Tidrum, der er bestemt omtalt i Londontractaten. Det er altsaa Spørgsmaalet, om vi skulde gjøre hvad vi kunne til, at den danske Throne engang staaer ledig. Nu sagde den første Folkethingmand for Kjøbenhavn (Belschov), at det vilde han finde meget betænkeligt, dersom Følgen da var, at Danmarks Rige blev et Valgrige, men dersom vi virkelig ophævede Kongelovens Arvesølgelov, saa blev jo, saasnart den glückborgske Linie var uddøet i det mandlige Afkom af Prinds Christian og Prindsesse Louise, Danmarks Rige et Valgrige (Neil) det blev jo et Valgrige siger jeg, dersom ikke forveien § 15 i Grundloven var udslettet; thi det er jo vist, at da var Thronen ledig og jeg skulde dog troe, at vi vare enige om, at naar Thronen var ledig og naar der ingen Thronfølger var, saa skulde jo den forenede Rigsdag efter denne Paragraph vælge en Konge; altsaa, det kan ikke nægtes, at saalænge denne Grundlovs Paragraph staaer, saa gjøre vi, saavidt vi kan, Danmark til et Valgrige, ved at ophæve Arvesølgen efter Kongeloven, og naar det da i dette Tilfælde var galt at stemme for Kongelovens Ophævelse, saa er det jo galt.

J. C. Larsen: Jeg havde ikke ifinde at begjære Ordet idag, da jeg virkelig troer, at der er talt saameget i denne Sag, at den nu vel kan ansees som uddebatteret, og, da der foreligger Grunde fra begge Sider, som maae kunne være tilstrækkelige til at oplyse Enhver om, paa hvilken Side det Sande og Rette er. Jeg er heller ikke ganske vel idag, og jeg skulde derfor saameget mindre have taget Ordet, naar jeg ikke netop maatte finde mig specielt opfordret til at imødegaae nogle af de Bemærkninger, som den meget ærede Indenrigsminister fremsatte. Det Spørgsmaal, som han omtalte som tvivlsomt efter Kongelovens Arvesølgeregler, det troer jeg for mit Vedkommende, og mange Andre med mig, ikke at være tvivlsomt (Hør!). At der findes Et og Andet i disse Kongelovens Artikler, der

medfører nogen Utydelighed paa enkelte Steder (Hør!), eller at Benyttelsen af visse Udtryk ved første Diekast kan vække Tvivl, skal jeg gjerne indbrømme; men at de klare og afgjørende Hovedregler i disse Artikler, som handle om Arvesølgen, dog ikke kunne efterlade nogen grundet Tvivl om, hvad der virkelig er Meningen (Hør!), det holder jeg mig overbevist om. Det er derhos med aldeles klare Ord sagt, hvor Kongen eksempelvis opstiller, hvorledes Arvesølgen skulde efter ham gaae frem imellem hans egne Børn, at hans ældste Datter skulde staae tilbage for samtlige Efterkommere af hans Sønner, altsaa ogsaa t. Ex. for Datter = Datter af Søn, eller qvindelig Cognat paa den Side, der i Kongeloven kaldes Fædrestammen. Jeg har vel seet en Deel skrevet derom i et af de offentlige Blade, men det, som der er sagt, røber kun Vedkommendes Mangel paa Kundskab, navnlig i Kongelovens Terminologie. Det er desuden en Mening, der fører til urimelige Resultater, som man fornuftigviis ikke kan antage at have været Kongelovens Mening. Jeg skal tillade mig at anføre et Exempel. Hvis den Sidste af Mandsstammen døer, og efterlader sig en Datterdatter, men tillige to Søstre, saa skulde efter denne Forklaring af Kongeloven ikke Kongens Datterdatter, men hans ældste Søster arve, thi hun var qvindelig Agnat, og hun skulde foretrækkes for Kongens Datterdatter, som kun var Cognat; men naar Kronen saaledes var gaaet over til Kongens ældste Søster, og hun ogsaa døde, og ligeledes efterlod sig en Datterdatter, saa skulde denne Datterdatter være berettiget til at arve frem for hendes Moders Søster; thi det staaer saa aldeles klart i Kongeloven, at der ikke kan være nogen Tvivl derom, at naar en saadan Prindsesse først er kommen paa Thronen, saa arve hendes Børn efter hende, skjøndt de kun ere Cognater, uden Hensyn til om der endnu maatte existere flere qvindelige Agnater. Det er jo dog vel en reen Urimelighed, at Datterdatter af en Konge skulde vige for en qvindelig Agnat, men derimod Datterdatter af en Arvedronning ikke vige for en saadan. Den meget ærede Indenrigsminister maa forøvrigt være ubeffendt med, at dette Spørgsmaal in-